

บทนำ

เมื่อดวงอาทิตย์ค่อยต่ำลง สีเหลืองทองอร่ามของทะเลทราย ก็เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลเข้ม ความละเอียดของเม็ดทรายทำให้เหมือนมีคนนำพรมผืนใหญ่มานูไว้บนเนินทรายใหญ่น้อยที่ทอดตัวกระจาดกระจายราวระลอกคลื่นของทะเล ลมเย็นเริ่มพัดพาทำให้อากาศที่ร้อนระอุเริ่มคลายตัวลง ยามโพล้เพล้เช่นนี้ทุกอย่างดูเหมือนจะสงบนิ่ง จนกระทั่ง...

ฝุ่นคลุ้งตลบอบอวลปรากฏขึ้นตรงเส้นขอบฟ้า จากนั้นก็ค่อยๆ เคลื่อนข้ามทะเลทรายมาใกล้โอเอซิสสีเขียวอย่างรวดเร็ว ราวกับพายุทรายขนาดย่อม ก่อนจะเริ่มเห็นเป็นร่างสองร่างบนหลังอูฐสองตัว ต่างคนต่างเสียดันหลังเข้าใส่สัตว์ที่มีฉายานามว่าหนาวแห่งทะเลทราย ราวกับกำลังแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เร็วเข้าเจ้าอูฐ”

เสียงเร่งเร้าดังมาจากคนที่ขี่อูฐนำอยู่หนึ่งช่วงตัว เป็นเสียงที่หวานใสเกินจะเป็นชาย อีกทั้งยังมีร่างเล็กบางและสวมabayaหีสีดำปกคลุมดลสายสีทองแปลกตา ดวงตากกลมโตภายใต้แพขนตางามอันเป็นประกาย ฉายแวว

กระหายชัยชนะอยู่เบื้องหลังผ้าโพกไบหน้าบ้องกันฝุ่นทราย

“ผมไม่ยอมแพ้หรอก”

อีกคนตะโกนไล่หลัง เสียงหัวเราะและรูปร่างที่บึกบึนทำให้รู้ได้ว่าเป็นชายฉกรรจ์ผู้มีประกายตาสีเหล็กแกร่งกร้าว

อุฐทั้งสองอดดีใจกันไปตามฝันทรายอย่างไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อกัน พวกมันต่างมุ่งไปยังโอเอซิสใหญ่อันเป็นที่ตั้งของเมืองลิซาซอย่างไม่ลดละ แต่ในที่สุดก็เป็นอุฐของสาวร่างบางที่สามารถวิ่งมาหยุดอยู่ตรงแผ่นศิลาจารึกแห่งสันติภาพใกล้เขตเมืองได้ก่อน

หญิงสาววิ่งบังเหียนให้เจ้าอุฐหันไปเผชิญหน้ากับผู้ที่ควบขับตามมา ก่อนจะดึงผ้าคลุมหน้าลงปกองที่ลำคอ เผยให้เห็นใบหน้างดงามที่เต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งชัยชนะ

“คุณแพ้แล้ว... ฮัซซาน”

ชายหนุ่มผู้มาถึงที่หลังหัวเราะ “สมกับเป็นท่านหญิงชาลีน่าอัศจรรย์แห่งเผ่าลิซาซจริงๆ”

ชาลีน่าอัศจรรย์ บินติ อับดุลมุอิซ ฮะชะนัย ยึดดอกและแย้มยิ้มกับชัยชนะของตนที่มีเหนือตัวแทนจากบริษัท อัล ชูรุก ออยล์ ที่มาดำเนินการขุดเจาะน้ำมันในโอเอซิสลิซาซ

“คราวนี้อยากจะทำอะไรกันอีกไหมล่ะ”

“ไม่ละครับ” ชายหนุ่มโบกมืออย่างจำนใจ เพราะอย่าว่าแต่ชื่ออุฐแข่งกันเลย ขนาดเกมหมากรุกที่เขาถนัดก็ยังพ่ายแพ้แก่น้องสาวของซีคัลมาญิด ผู้ปกครองแคว้นนี้มาแล้ว

หญิงสาวหัวเราะ ก่อนจะกระตุ้นอุฐให้เดินผ่านประตูเมืองลิซาซเข้าไป ซ้ำๆ โดยมีชายหนุ่มที่อุฐตามมา

โอเอซิสลิซาซนับว่ามีความเจริญมากขึ้นกว่าเดิมสามปีก่อนไม่น้อย หลังจากพบแหล่งน้ำมันขนาดใหญ่ที่ซ่อนอยู่ใต้ผืนทรายมานานแสนนาน ผู้คนอยู่ดีกินดีขึ้นมาก แต่ก็ยังคงวิถีของชาวทะเลทรายอยู่อย่างเหนียวแน่น

เพราะซีคัลมาญิตู้เป็นผู้เป็นพี่ชายของเธอยังคงปกครองที่นี้ตามรูปแบบเดิมๆ ไม่เปลี่ยนแปลง

ไม่นานนานาวาทะเลทรายทั้งสองตัวก็เดินมาหยุดอยู่ที่หน้าบ่อมปรากราใหญ่ ชายฉกรรจ์คนหนึ่งรีบเข้ามาจับสายจูงแล้วบังคับให้เจ้าอูฐหมอบลงก่อนจะเอ่ยอย่างนอบน้อมต่อหญิงสาวเมื่อเธอกระโดดลงมา

“ท่านซีคอบอกว่าหากท่านหญิงกลับมาแล้ว ให้ไปพบด้วยครับ”

“รู้ไหมเรื่องอะไร” ซาลีน่าย์เอ่ยถามเมื่อลงจากหลังอูฐตัวใหญ่แล้ว

“ไม่ทราบครับ”

หญิงสาวพยักหน้าก่อนจะใช้มือบางลูบคออูฐ เพื่อเป็นการขอบคุณมันที่ทำให้เธอได้สนุกสนานกับการแข่งขันกับฮัซซานในวันนี้

“คุณฮัซซานจะไปกับฉันด้วยไหมคะ” เธอหันไปถามคนที่เพิ่งลงจากหลังอูฐ

ชายหนุ่มมองคนเลี้ยงอูฐที่แจ้งข่าวเรื่องพี่ชายกับเธอจูงอูฐสองตัวเข้าคอก ก่อนจะยิ้มศีรษะอย่างสุภาพ

“ไม่ละครับ มีงานเอกสารอีกมากรอให้ไปจัดการอยู่ที่บริษัท ขอตัวนะครับ”

ซาลีน่าย์พยักหน้าแล้วมองตามอดีตเลขานุการหนุ่มของพี่สะใภ้ไปจนกระทั่งลับตา ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินเข้าไปในบ่อมปรากราแห่งลิซาซ

เมื่อมาถึงห้องทำงานของพี่ชาย เธอพบว่าเขาอยู่กับอัสมิฮานผู้เป็นภรรยาของเขา สีหน้าของพวกเขาดูเป็นกังวล พานให้เธอคิดว่าอาจโดนดูเรื่องออกไปที่อูฐกลางทะเลทรายอีก

“นั่งก่อนสิ ซาลีน่าย์” ซีคัลมาญิตูผายมือไปที่โซฟา ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปประคองภรรยาสาวให้มานั่งล้อมวงกันกลางห้อง

“จะดูอะไรห้องอีกละคะ” น้องสาวตักคอ

ทั้งพี่ชายและพี่สะใภ้หันมองกันแล้วหัวเราะคิกคักออกมา

“พี่คงไม่กล้าดูแล้วละ ก็น้องโตเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่”

“อะไรกัน เมื่อวานยังว่าเป็นเด็กกะโปโลอยู่เลย” หญิงสาวหน้าง้ำ
ซีคัลลามาญิตคลียิ้ม “พี่มีข่าวลือสองเรื่องจะบอกน้องต่างหาก”

“เรื่องดีหรือว่าร้ายคะ” ชาลีน่าอัศจรรย์ถามอย่างไม่แน่ใจนัก

“เป็นเรื่องดีทั้งสองเรื่อง แต่เรื่องแรกพี่จะให้อัสมิฮานเป็นคนบอกน้อง
เอง”

หญิงสาวหันไปมองพี่สะใภ้ที่นั่งยิ้มเป็นอยู่ข้างพี่ชาย ใบหน้าของเธอ
ดูยิ้มเอิบผิตปรกติ ดูเหมือนผู้หญิงที่มีความสุขมากเป็นเท่าทวี

ก็แน่ละ ได้เป็นภรรยาของซีคัลลามาญิต ก็ย่อมมีความสุขอยู่แล้ว
เพราะพี่ชายของเธอเป็นคนที่เพียบพร้อมและยังหลงรักพี่สะใภ้อย่างสุดหัวใจ
อีกต่างหาก

“เรื่องอะไรหรือคะพี่อัสมิฮาน”

คนถูกถามยิ้มกว้างพร้อมกระชับวงแขนกับท่อนแขนใหญ่ของผู้เป็น
สามีอย่างอออดอ่อนออเซาะ

“พี่กำลังตั้งครรภ์จ่ะ”

ชาลีน่าอัศจรรย์ก็ไปเล็กน้อย ก่อนจะกริตร้องออกมาด้วยความดีใจ
“จริงหรือคะพี่”

“จริงสิ อัลมาร์เพิ่งพาพี่ไปตรวจที่โรงพยาบาลเมื่อสักครู่นี่เอง”

“ยินดีด้วยนะคะ” ชาลีน่าอัศจรรย์ตบมือด้วยความดีใจ “นับว่าเป็นทั้งข่าวดี
และข่าวใหญ่มาจจริงจัง อย่างนี้น้องก็จะได้เป็นอัมมะห์แล้วลึคะ”

“ใช่แล้วจ่ะ อัมมะห์ชาลีน่าอัศจรรย์” อัสมิฮานหัวเราะคิกคักให้ตำแหน่งว่าที่
คุณยายสาว

“เอ...จะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงน้า”

“ยังไม่รู้หรอก ต้องรออีกสองสามเดือน” ซีคัลลามาญิตกล่าว หางเสียง
ดูเป็นกังวลขึ้นมาเมื่อพูดถึงเวลา

“นั่นสินะ แหม อยากเห็นหลานเร็วๆ จัง” ผู้เป็นน้องยังคงไม่รู้ถึง

ความผิดปรกติในน้ำเสียงนั้น “ว่าแต่เรื่องดีอีกเรื่องคืออะไรล่ะคะ”

สองสามีภรรยาหันมองกันอย่างลึกลับ ทำให้คิ้วโก่งของชาลีน่าฮ์ถึงกับขมวดมุ่น เริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่ามันจะเป็นเรื่องดีจริงอย่างที่พี่ชายบอกหรือเปล่า

“มีอะไรกันหรือเปล่าคะ”

“คือเรื่องดีที่สอง มันเกี่ยวกับการ...แต่งงาน” ซีอัลมาญิตตอบ

ชาลีน่าฮ์ยิ้มไม่เต็มปากนัก “ของใครหรือคะ”

พี่ชายถอนใจแผ่วเบา “เมื่อวานท่านสมุหราชมนเฑียรฮาบิสอัญญิษิยุ พระราชหัตถเลขาของสุลต่านไฟซาลมาถึงพี่”

หญิงสาวเลิกคิ้ว “นี่พี่อย่าบอกนะคะว่าสุลต่านจะอภิเษกสมรส”

“ไม่ใช่หรอก” พี่ชายส่ายหน้า ก่อนจะดึงพระราชหัตถเลขาของสุลต่านไฟซาลออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วยื่นให้เธอ “น้องลองอ่านดูก่อน”

ชาลีน่าฮ์รับจดหมายนั้นมาเปิดอ่านไล่เรียงไปตามบรรทัดที่เต็มไปด้วยลายพระหัตถ์ที่งดงาม ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าคนที่จะต้องแต่งงานนั้นไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็น...

“ไม่มีทาง นี่มันบ้าซัดๆ การแต่งงานโดยไม่ได้เต็มใจก็เหมือนหมึกดำที่หยดลงบนเสื้อผ้า น้องจะไปเข้าเฝ้า แล้วถามสุลต่านว่าทรงคิดพิเรนทร์อะไรอยู่”

ชาลีน่าฮ์พูดโพล่งด้วยอารมณ์รุนแรงแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหม หลังจากรับรู้เรื่องการแต่งงานของตัวเองกับซีคซอลลีล ที่สุลต่านไฟซาลเจ้าก็-เจ้าการจัดการให้โดยไม่ถามความเห็นของเธอเลยแม้แต่น้อย

“น้องไม่ควรพูดถึงสุลต่านแบบนั้นนะ” ผู้เป็นพี่ชายปรามด้วยน้ำเสียงชิงชัง ทันทันที่ได้ยินวาจาอันมิบังควรหลุดออกจากปากน้องสาว “ถึงน้องจะเป็นพระสหายของสุลต่านไฟซาล และพระองค์ไม่เคยถือสาหาความอะไรน้องเลยก็เถอะ แต่ถ้าคนอื่นได้ยินเข้า เราจะตกที่นั่งลำบาก”

เมื่อสามปีก่อน ชาลีน่าฮ์ได้กลายเป็นพระสหายของสุลต่านไฟซาล

หลังจากเกิดสงครามกลางเมืองดูนยา ซึ่งเป็นกรณีพิพาทระหว่างเผ่าดูนยากับเผ่าลิวาซของเธอ และเธอได้แสดงความกล้าหาญเฉลียวฉลาดกลางที่ประชุมสภาแห่งราชอาณาจักรอัชติฮาร เพื่อดับไฟสงครามระหว่างเผ่าจนเป็นที่ต้องพระราชหฤทัยนั่นเอง

“แต่มันไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย พระองค์ก็ทรงรู้ว่าเผ่าของเราจับช็อคซอลลีไม่ลงรอยกันมานานแล้ว”

หญิงสาวเอ่ยอย่างหงุดหงิด เพราะใครๆ ก็รู้ว่าภายใต้ราชอาณาจักรอัชติฮารของสุลต่านไฟซาลนั้น เผ่าลิวาซของ ช็อคอัลมาญิด ผู้เป็นที่ชายของเธอกับเผ่าดูนยาของ ช็อคซอลลี นั้นเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตั้งร้อยๆ ปีแล้ว แม้ลิวาซจะตกอยู่ภายใต้การปกครองของเมืองดูนยามาช้านานแล้วก็ตาม แต่พระองค์ก็ยังอยากให้ทั้งสองเผ่าเกี่ยวข้องกันโดยใช้การแต่งงานเป็นตัวเชื่อม

ช่างโบราณคร่ำครึเสียจริง

และมันก็แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยในความคิดของชาลีน้ำยี่ ยังมีกรณีพิพาททำให้เกิดสงครามกลางเมืองระหว่างเผ่าเมื่อสามปีก่อนนั้น ก็ยังทำให้ความสัมพันธ์เลวร้ายลงไปอีก แม้สงครามคราวนี้จะจบลงด้วยดีก็ตาม แต่ต่างฝ่ายต่างก็ทิ้งบาดแผลไว้ให้กันอย่างยากจะลืมเลือน

เผ่าลิวาซต้องสูญเสียผู้คนมากมาย สูญเสียบ้านเรือนไปหลายหลัง รวมทั้งปีกหนึ่งของป้อมปราการแห่งลิวาซอันเป็นสัญลักษณ์ของเผ่าจากการทิ้งระเบิดของพวกดูนยา

ส่วนช็อคซอลลี หัวหน้าเผ่าดูนยา นอกจากจะเสียหน้าจากการที่ยึดลิวาซไม่ได้แล้ว เขาก็ยังต้องเสีย อัสมิฮาน ว่าที่เจ้าสาวของเขามาเป็นพี่สะใภ้ของเธออีกต่างหาก

“ใจเย็นๆ ก่อนเถอะจ๊ะ” อัสมิฮานเอ่ยชัดขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนก่อนจะโอบไหล่ห้องสามมืออย่างพยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ “พี่คิดว่าพี่ฐานะว่าสุลต่านคิดอะไรวะอยู่”

“คิดอะไรคะ”

ภรรยาสาวของซีคัลมาญิตยืมให้เธออย่างอ่อนโยน รอยยิ้มนั้นทำให้ความรุ่มร้อนของซาติน่าซึ่ค่อยๆ เย็นลง นั่นทำให้เธอไม่แปลกใจเลยที่พี่ชายของเธอจะรักผู้หญิงคนนี้อย่างสุดหัวใจ

“พีคิดว่าสุลต่านไพซาลเองก็ทรงรู้เช่นเดียวกับทุกๆ คนในราชอาณาจักรว่า เผ่าลิสซากับเผ่าดูนยาไม่ถูกกัน แม้เราจะอยู่ภายใต้การปกครองของพวกเขา แต่พีเชื่อว่าพระองค์ทรงพระปรีชาสามารถยิ่งกว่าใครทุกคน เพราะทรงรู้ว่าจะต้องจัดการกับปัญหานี้ได้อย่างไร”

“หมายความว่าไงคะ” ซาติน่าซึ่ขมวดคิ้วมุ่น

“ก็พระองค์ทรงรู้แหละสิว่า คนที่จะสามารถเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างสองเผ่าให้แน่นแฟ้นขึ้นได้ หาใช่ผู้นำของทั้งสองเผ่าอย่างซีคซอลิส หรือซีคัลมาญิตไม่...”

อัสมิฮานหันไปยิ้มหวานกับสามี ก่อนจะหันกลับมาหาซาติน่าซึ่แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนละมุน

“เห็นได้ชัดจากสงครามกลางเมืองเมื่อสามปีก่อน”

แ่นละสิ...ก็พี่ชายของเธอดันไปแย่งชิงเจ้าสาวของซีคซอลิสมาจนเกิดเรื่องใหญ่บานปลายแบบนั้น แม้จะมีเบื้องลึกเบื้องหลังบางประการที่พิสูจน์ว่านั่นเป็นแผนของผู้ไม่หวังดีที่จะทำให้ทั้งสองเผ่าแตกหักกัน เพราะหวังแหล่งน้ำมันขนาดใหญ่ที่อยู่ใต้โอเอซิสลิสซาก็ตาม แต่บาดเจ็บนั้นก็ใหญ่เกินเยียวยา ไม่มีทางเลยที่รอยร้าวซึ่งมีมาแต่เดิมจะเชื่อมกันได้สนิทหลังจากเหตุการณ์นั้น มันมีแต่จะแตกแยกมากยิ่งขึ้นไปอีก

“แล้วใครล่ะคะ คือคนคนนั้น”

อัสมิฮานวางมือลงบนแก้มละมุนของน้องสามี แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “น้องไงล่ะจ๊ะ...ซาติน่าซึ่”

“น้องนะหรือคะ”

“เป็นน้องแน่นอนจ๊ะ” พี่สะใภ้

ชาลีน่าอัศจรรย์จะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าทิ้งอ้า

“แต่มันก็มีวิธีอื่นอีกเยอะแยะ จะทรงแต่งตั้งให้น้องเป็นทูตสันถวไมตรีอะไรก็ได้ หรือจะให้น้องไปพูดให้พวกลิงดูยาหลับเหมือนที่เคยทำในรัฐสภาแห่งอัซซิดิฮาร์ก็ได้ ไม่เห็นจะต้องให้แต่งงานกับผู้ชายพรรคนั้นเลย”

“ก้าวร้าวอีกแล้วนะเรา พูดจาไม่น่ารักเลย” ซีอัลมาญิตปราม เพราะน้องสาวดันเปรียบเทียบกับฝ่ายเป็นลิง แถมยังลามปามไปถึงเหล่าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในรัฐสภาแห่งชาติอีกต่างหาก หากแต่งงานแล้วไปเปลอพูดแบบนี้ กลางวงล้อมของพวกดูยา รับรองได้ว่าจะต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นอีกครั้งแน่ๆ

“ซีอัลมาญิตไม่ได้เลวร้ายอย่างที่น้องคิดหรอกนะ” อัสมิฮานแทรกขึ้นอย่างพยายามไม่ให้เรื่องลุกลามบานปลาย “พี่ยืนยันได้ เขาคือสุภาพบุรุษที่น่านับถือคนหนึ่งทีเดียว”

ซีอัลมาญิตกระแอมเสียงดังขึ้นมาทันที ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงเข้ม “ชมผู้ชายคนอื่นต่อหน้าสามี มันไม่งามนะจ๊ะ”

อัสมิฮานหันไปหัวเราะสามีของเธอ “อย่ามาทำเป็นหึงหน่อยเลยคะ คุณก็รู้ว่าหัวใจของฉันไม่ได้มีไว้สำหรับผู้ชายคนไหน นอกจากคุณกับลูกที่อยู่ในท้อง”

ผู้เป็นภรรยาลูบหน้าท้องตัวเองอย่างทะนุถนอม พร้อมซอ้นสายตามองสามีหวานฉ่ำ รอยยิ้มที่หึ่งค้อมอบให้กันยามนี้เต็มไปด้วยความชุ่มชื่นของหยาดน้ำแห่งความรัก เล่นเอาคนที่กำลังจะถูกจับคลุมถุงชนแต่งงานกับผู้ชายโดยปราศจากความรักเริ่มหงุดหงิดมากขึ้นอีก

“โอ๊ย...อย่ามาหวานใส่กันตอนนี้ได้ไหมคะ น้องเครียดจะตายอยู่แล้ว”

พี่ชายหัวเราะกับท่าทีของน้องสาว เขาไม่เคยเห็นเธอจนแต่มีแบบนี้มาก่อน แต่ก็นั่นแหละ ทุกอย่างก็ต้องมีครั้งแรกเสมอ และนี่อาจเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่จะมีคนมากำราบเจ้าหญิงจอมแก่นแห่งลิซาซได้อยู่หมัด

“อย่าเครียดไปเลย น้องเลี้ยงอะไรไม่ได้แล้ว จำไม่ได้หรือว่าตอนที่
 สุลต่านไฟซาลทรงรับปากว่าจะเป็นผู้ใหญ่ผู้ซื่อสัตย์ให้พี่ ทรงตั้งเงื่อนไข
 เอาไว้ข้อหนึ่ง”

“เงื่อนไขอะไร?”

ซาลีน่าฮ์ทวนคำ สมองปั่นป่วนงุนงง ก่อนที่ความทรงจำเมื่อครั้งเกิด
 คึกเสนาหาเจ้าสาวซิคจนกลายเป็นสงครามกลางเมืองเมื่อสามปีก่อนจะผุดขึ้น
 มา ครั้งนั้นสุลต่านไฟซาลทรงยื่นพระหัตถ์เข้ามาช่วยเหลือเรื่องความรัก
 ระหว่างพี่ชายเธอกับอัสมีฮาน แต่ที่ทรงมีข้อแม้แลกเปลี่ยนที่ยังไม่ยอมตรัส
 บอกใครจนกระทั่งวันนี้

“นี่อย่าบอกนะคะว่า เงื่อนไขที่สุลต่านทรงงำเอาไว้ตอนนั้นก็คือ การ
 จับน้องแต่งงานกับซิคซอลีล”

“ใช่...ถึงเวลาแล้วที่พี่จะต้องทำตามเงื่อนไขที่ถวายเป็นพระองค์ไปเมื่อ
 คราวนั้น”

“พี่ต่างหากที่รับปากพระองค์ น้องไม่เกี่ยวสักหน่อย” หญิงสาวแย้ง
 ตื้อๆ

ซิคอัลมาญิดหรีตตาลงพร้อมถอนหายใจเฮือกอย่างอ่อนใจกับความ
 ตื้อดิ่งของน้องสาว

“แต่น้องก็อยู่ที่นั่น และก็เสนอตัวเป็นพยานในข้อตกลงนั้นด้วย แถม
 ยังเป็นคนต้นคิดที่จะดึงสุลต่านไฟซาลมาช่วยอีกต่างหาก”

“ก็น้องไม่รู้นี่คะว่าสุลต่านไฟซาลจะทรงเล่นพิเรนทร์แบบนี้”

“เอาอีกแล้วนะ อย่างก้าวร้าวแบบนั้น น้องนี้ซึกจะไปกันใหญ่แล้ว
 ถือว่ามีสุลต่านไฟซาลให้ท้ายแล้วจะพูด จะทำอะไรก็ได้ขึ้นหรือ แบบนี้พี่ว่า
 ส่งไปให้ซิคซอลีลจัดการอบรมก็น่าจะเป็นทางที่ดีเหมือนกัน”

“พี่อัลมาญิด!” ซาลีน่าฮ์หน้าบูดเบี้ยวขึ้นมาทันที ดวงตามีน้ำตารื้นขึ้น
 จนพี่สะใภ้ต้องลูบหลังปลอบโยน

“ค่อยๆ พูดกันเถอะค่ะ”

ชีคอัลมาญิดขบกรามแน่น ก่อนจะโยนไฟใบสุดท้ายลงไปด้วยท่าทาง
ชิงช้า

“ถ้าฉันคิดว่าตัวเองไม่เกี่ยวกับงานนี้ แสดงว่าน้องคงต้องการให้พี่
ขัดพระราชประสงค์ และกลายเป็นคนตระบัดสัตย์ ข้าหา رایแรงนี้อาจทำให้
พี่ถูกตราหน้าว่าเป็นกบฏ อาจถูกประหารชีวิตโทษฐานกระด้างกระเดื่องต่อ
ราชสำนัก น้องต้องการอย่างนั้นใช่ไหม”

เจอไม่เข้าไป ซาลิน่าย์ก็ถึงกับหน้าเสียว ริมฝีปากรูปกระจับสีแดงจัด
อ้าค้างอย่างพูดอะไรไม่ออก ทั้งที่เคยพูดเป็นต้อยหยอ และไม่เคยจนด้วย
คำพูดเช่นนี้มาก่อน

“ฉันว่าใจเย็นๆ ก่อนเถอะค่ะ”

อัสมิฮานร้องปรามสามีเพราะเห็นว่าจะไปกันใหญ่ พร้อมกับกระซิบ
วงแขนเพื่อปลอบซาลิน่าย์ที่กำลังตัวสั่นเทาด้วยความสับสน

“เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ฉันว่าเราควรใช้เวลาซาลิน่าย์สักหน่อยนะคะ
เพราะสุลต่านไฟซาลเองก็ไม่ได้ทรงเจาะจงมาว่าจะให้แต่งงานกับชีคซอลิล
เมื่อไรนี่นา เราน่าจะยังพอมีเวลาแก้ไขอะไรได้บ้างนะคะ”

“ไม่มีทางหรอกค่ะ เพราะนี่คือพระราชประสงค์” ซาลิน่าย์แย้งอย่าง
ประชิดประชัน “เราไม่มีทางขัดขึ้นพระราชดำริได้เหมือนที่พี่อัลมาร์พูดหรอก
ค่ะ”

ความท้อเหี่ยวของน้องสามีม้าเอาอัสมิฮานถึงกับถอนใจออกมาด้วยความ
ความเป็นห่วง เธอกระซิบวงแขนกอดซาลิน่าย์พลางลูบไหล่กลมกลิ้งอย่าง
ปลอบโยน

“พี่อัสมิฮานโชคดีจังที่รอดการแต่งงานกับชีคซอลิลจนมาพบรักแท้
กับพี่อัลมาร์ได้”

อัสมิฮานยกมือขึ้นลูบศีรษะน้องสามีอย่างปลอบขวัญ ถึงจะไม่ใช่น้อง
จริงๆ แต่ช่วงสองสามปีที่เธอแต่งงานเข้ามาอยู่ในครอบครัวนี้ ก็ทำให้ทั้งคู่
สนิทสนมกันมากขึ้น และทำให้เธอรักเด็กผู้หญิงคนนี้เหมือนน้องสาวร่วม

สายเลือดไปจริงๆ

“พี่ไม่ยากให้น้องคิดว่าการที่พี่ไม่ได้แต่งงานกับซิคซอลีลเป็นเรื่อง โชคดีหรือหอนะ มันไม่ยุติธรรมกับเขา และพี่ก็คิดว่า การที่น้องได้แต่งงานกับเขามันก็ไม่ใช่เรื่องโชคร้ายเหมือนกัน”

อัสมิฮานกอดศีรษะของน้องสามีเข้าหาตัวเบาๆ เพื่อให้ซบลงไปบนไหล่ กลมกลิ้ง

“ซิคซอลีลเป็นสุภาพบุรุษคนหนึ่ง พี่คิดว่าเขาไม่มีทางรังแกน้องแน่ กลับจะทำให้เกียรติด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งกังวลไปก่อนเลย ทุกอย่างมัน อาจไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิดก็ได้นะ”

ซาลีน่ายิ้มไปหลังจากรู้ว่าตนเองเดินมาถึงทางตัน เธอไม่มีทาง ปฏิเสธการแต่งงานกับซิคซอลีลได้เลย ไม่สามารถทำได้แม้แต่จะแปลงร่าง เป็นเจ้าสาวที่กลัวฝน หนีหายไปจากโลกนี้เสียเฉยๆ เพราะคนที่เดือดร้อน อาจไม่ใช่เธอคนเดียว แต่พี่ชายที่เธอเคารพรักมากที่สุดก็อาจเดือดร้อนไปด้วย และนั่นอาจหมายรวมถึงหายนะของชาวเผ่าลีฮาซทั้งปวงอีกต่างหาก

แต่เธอจะแต่งงานกับผู้ชายคนนั้นได้อย่างไรกันล่ะ ในเมื่อเธอทำความเจ็บซ้ำให้เธอครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งๆ ที่เธอเคยคลั่งไคล้เขาเสียขนาดนั้น โดยเฉพาะครั้งล่าสุดมันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้เอง

๑

ประมาณสองเดือนก่อน

อาหรับแฟชั่นวีคที่จัดขึ้นกลางเมืองดูไบของประเทศสหรัฐอาหรับ-เอมิเรตส์เป็นงานแฟชั่นโชว์ที่ยิ่งใหญ่อลังการไม่แพ้ Big Four Fashion Weeks ที่ปารีส ลอนดอน มิลาน และนิวยอร์กเลยแม้แต่น้อย เพราะในงานเต็มไปด้วยดีไซเนอร์และนางแบบนายแบบชื่อดังเกือบหนึ่งร้อยรายจากทั้งตะวันออกกลาง ยุโรป และเอเชียที่นำผลงานมาอวดโฉมกันให้โลกต้องตะลึง

ซาลิน่าฮ์รู้สึกตื่นเต้นมากที่ได้มาร่วมงานแฟชั่นใหญ่ๆ แบบนี้ หลังจากอัสมิฮานผู้เป็นพี่สะใภ้ของเธอซึ่งเป็นถึงลูกสาวเจ้าของบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่ของราชอาณาจักรอ่าวซิดิฮารจัดการให้ได้บัตรเชิญร่วมชมการแสดงแฟชั่นโชว์ในครั้งนี้มา

“ชุดสวยๆ ทั้งนั้นเลยนะคะพี่อัสมิฮาน”

น้องสาวซิคัลมาฉุดถึงกับเพื่อนหลังจากนางแบบสาวจากทั่วทุกมุมโลกออกมาประชันโฉมกันด้วยเสื้อผ้าทันสมัยจากผลงานการออกแบบของ

ดิไซเนอร์ชื่อดังจากทั่วโลก

“เป็นไงล่ะ มีแรงบันดาลใจชิ้นมาเลยละสิ”

ซาลีน่าฮ์พยักหน้ายิ้มๆ “ต้องขอบคุณพี่อัสมิฮานามากนะคะ ที่ให้น้องติดสอยห้อยตามมาด้วย”

อัสมิฮานนั้นแม่ต่อนี่เธอจะเป็นมารยาของซีอีในเมืองที่กำลังพัฒนา แต่ก่อนหน้านั้นเธอก็เป็นถึงลูกสาวประธานบริษัทน้ำมันยักษ์ใหญ่ จึงทำให้เธอคลุกคลีอยู่ในวงสังคมชั้นสูงของอัสติฮารมาอย่างยาวนาน จนรู้จักกับคนที่มิหนำมิตาในสังคมหลายคน ทำให้การได้บัตรเชิญมาในงานนี้จึงไม่ใช่เรื่องยากเลย

“พี่เห็นน้องเรียนทางด้านนี้ก็เลยพามาเปิดหูเปิดตาณะ เพื่อจะได้ไอเดียอะไรใหม่ๆ ไปใช้กับงานแฟชั่นโชว์สำหรับจบการศึกษาของตัวเอง”

หญิงสาวยิ้ม เพราะหลังจากยุคสงครามกลางเมืองดูนยาเมื่อสามปีก่อน ซาลีน่าฮ์ก็ออกจากโอเอซิสลีซาซไปร่ำเรียนด้านแฟชั่นดีไซน์ที่สถาบันแฟชั่นแห่งอัสริฟ ในเมืองหลวงของราชอาณาจักรอัสติฮาร และเธอก็กำลังจะจบการศึกษาในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า หากผ่านงานแฟชั่นโชว์ที่สถาบันจัดขึ้นเพื่อตัดเกรดนักศึกษาไปได้ การได้มาดูงานแฟชั่นใหญ่ๆ แบบนี้จึงทำให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะนำไปปรับใช้ในงานแฟชั่นโชว์ของตัวเองได้ดีทีเดียว

“เฮ้! นั่น ฮาลิมา เอเดน นี่คะ” ซาลีน่าฮ์ร้องบอกพี่สะใภ้แล้วชี้ชวนให้ดู

“ใครนะ สวยดีนะ”

“นางแบบมุสลิมระดับโลกนะคะ น้องเคยเห็นเขาใส่ชุดว่ายน้ำเบอร์กินีแบบนี้ลงนิตยสารด้วย สวยสง่ามากๆ เลยคะ”

และวันนี้ฮาลิมาก็มาพร้อมชุดว่ายน้ำนางแบบเบอร์กินี ซึ่งเป็นชุดว่ายน้ำแบบคลุมทั้งตัวเช่นกัน ชุดและสีผิวของเธอทำให้เธอโดดเด่นอยู่ท่ามกลางนางแบบสาวต่างชาติคนอื่นๆ ที่สวมชุดว่ายน้ำแบบบิกินีไม่น้อย

และที่เห็นโดดเด่นไม่แพ้กันก็คือ มาริยา มะซูน นางแบบมุสลิม

ชาวอัชชีฮารที่เดินตามออกมาด้วยชุดเบอร์กินี่เช่นกัน

มารียาเป็นนางแบบชื่อดังที่ทรงอิทธิพลที่สุดของวงการแฟชั่นในราชอาณาจักรอัชชีฮาร เธอกำลังก้าวตามรุ่นพี่อย่างฮาลิมา มาเรีย และนุร์ ขึ้นไปเป็นนางแบบมุสลิมระดับโลก หลังจากกลายเป็นที่สนใจในโลกแฟชั่นเมื่อขึ้นปกนิตยสารชื่อดังของฝั่งตะวันตกมาแล้ว และเธอก็ยังเป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องต่อสู้เพื่อเปลี่ยนแปลงมุมมองต่อสาวมุสลิมในวงการแฟชั่นอีกต่างหาก อีกทั้งยังเป็นนักต่อสู้เพื่อพิสูจน์ว่า อิญาบไม่ใช่สัญลักษณ์แห่งการกดขี่ แต่เป็นเครื่องหมายแห่งความรักและความศรัทธาทางศาสนา เพื่อปฏิเสธความต้องการที่จะดึงดูดุดความสนใจจากผู้ชายด้วยการเปิดเผยเรือนร่าง

ระหว่างที่มารียาเดินกรีดกรายอยู่บนรันเวย์ ชาลีน่าอัศจรรย์สังเกตเห็นว่า จังหวะหนึ่งนางแบบสาวซม้ายตาไปส่งยิ้มหวานให้คนที่นั่งอยู่แถวหน้าฝั่งตรงข้ามกับเธอ เมื่อเธอมองตามไปก็ตั้งใจหายวาบ เพราะเขาคือ...

ซีคซอลีส บิน มุฮัมหมัด บิน การ์ิม อัล ดุนยา

“ดูนั่นสิคะพี่” ชาลีน่าอัศจรรย์สะกิดพี่สะใภ้ให้ดูคนที่อยู่เยื้องไปราวห้าเมตร

“นั่นซีคซอลีสนี่” อัสมิฮานเอ่ยด้วยความแปลกใจหลังจากเพ่งดูอยู่ได้

ครู่หนึ่ง

“เขากับคุณมารียาอิมี่ให้กันด้วย”

“พี่ได้ข่าวว่าสองคนนั้นกำลังคบหากันอยู่นะ ซีคซอลีสมาเชียร์ถึงขอบเวทีแบบนี้แสดงว่าที่เขาลือกันก็คงเป็นเรื่องจริง”

ชาลีน่าอัศจรรย์เบิกปากอย่างนึกกังเกียง “คนเจ้าชู้”

“อ้าว ทำไมไปว่าเขาอย่างนั้นล่ะจ๊ะ”

“ก็เขาเพิ่งออกหักจากพี่อัสมิฮานมาได้ไม่เท่าไร ก็จะไปหาผู้หญิงคนใหม่เข้าฮารีมอีกแล้ว อย่างนี้ไม่เรียกว่าเจ้าชู้แล้วจะให้เรียกว่าอะไรล่ะคะ”

“อย่าพูดอะไรอย่างนั้นสิจ๊ะ” พี่สะใภ้เอ่ยเสียงเข้มขึ้นเล็กน้อย เพราะรู้สึกอึดอัดที่ถูกพาดพิง “มันผ่านมาตั้งสามปีแล้วนะ แล้วตอนนั้นซีคซอลีสก็ไม่ได้อยากแต่งงานกับพี่เพราะความรักเลี้ยวหน้อย ทุกอย่างมันเป็นเรื่องธุรกิจ

จะเรียกว่าอหังก็ไม่ได้ถูกนัก พี่ว่าการที่เขาจะก้าวต่อไปภายในเวลาแบบนี้ มันก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไรนี่ มันเข้าไปด้วยซ้ำสำหรับผู้ปกครองรัฐหนุ่มหล่อฐานะดีอย่างเขา”

“พี่ไม่รู้อะไร ชิคชอลีลนี่แคชานโนวตัวพ่อเลยนะคะ” ซาลีน่าย์แอบมองค้อนชายหนุ่มซึ่งดูเหมือนจะไม่รู้สิกรู้สาวอะไรเลยว่ามีคนกำลังนินทาอยู่ก่อนจะทำเหม็นไปมองนางแบบบนเวทีเมื่อเขากวาดสายตามาทางเธอ แม้จะแน่ใจว่าเขาจะไม่เห็นเธอก็ตาม

“แล้วทำไมน้องถึงรู้ว่าเขาเป็นแคชานโนว”

“ก็...” หญิงสาวชะงัก เพราะอายุเกินกว่าที่จะบอกพี่สะใภ้ว่า ก่อนที่ชิคชอลีลจะยกกำลังทหารมาถล่มโอเอซิสลีซาซ เธอเองก็เคยเป็นแฟนคลับตัวยงของเขามาก่อน

“ก็อะไรล่ะ”

“ก็...เอ่อ...เขามีฮาเร็ม”

“นั่นเขายกเลิกไปตั้งสามปีแล้วนะ”

“ก็ตอนนี้เป็นโสดแล้วนี่คะ จะรื้อฟื้นฮาเร็มมาเสวยสุขอีกจะเป็นไรไป”

“ยังไม่เห็นมีข่าวว่าเขาจะทำอย่างนั้นสักหน่อย” อัสมิฮานมองดูน้องสามี่ด้วยรอยยิ้มเอ็นดู “ทำไมถึงตั้งเงงชิคชอลีลนักหือ”

“ก็เขาทำลายบ้านเมืองน้องนี่คะ”

“แต่เขาก็จ่ายค่าปฏิกรรมสงครามให้เราแล้วนี่ อีกอย่าง ชิคชอลีลก็ไม่ใช่คนที่อยู่เบื้องหลังการปั่นหัวทั้งสองเผ่าให้ทำสงครามกันเสียหน่อย”

“มันก็สมควรแล้วนี่คะ เขา...”

ซาลีน่าย์ชะงักเมื่อเหลือบไปมองชิคชอลีลอีกครั้ง แล้วเห็นเหมือนเขาจ้องมองเธออยู่

ไม่...เขาคงไม่เห็นเธอหรอก เพราะเธอนั่งอยู่แถวสาม แถมบรรดาเซเลบแถวหน้าๆ ยังแต่งตัวประชันโฉมกันระยิบระยับจนกลบชุดอะบายะห์ที่เธอออกแบบเองไปอีกต่างหาก

แต่ถึงจะคิดอย่างนั้น หัวใจของชาลีน่าอัศจรรย์ก็อดเต้นรัวไม่ได้ เมื่อเห็น
ทั้งใบหน้าหล่อเหลาและดวงตาคมวาวนั้น

“ช่างมันเถอะค่ะ หวังว่าน้องจะไม่เจอเขาก็ก เกลียดชังหน้ามัน” หญิง
สาวผีนพุดออกไป

หลังจากแพชั่นโชว์ชุดสุดท้ายของ ซาเบล โซอี้ ดีไซเนอร์ชาวเลบานอน
ชื่อดังจากสถาบันเอสมอดปารีสจบลง ทุกคนก็ไปรวมตัวกันอยู่ทำงานเลี้ยง
ค็อกเทลซึ่ง Fashion Farm Foundation องค์กรด้านแฟชั่นที่ไม่แสวงหา
ผลกำไรจากฮ่องกงเป็นเจ้าของจัดขึ้น

ภายในงานจึงคลาคล่ำไปด้วยเหล่าเซเลบวงการแฟชั่นที่แต่งตัว
ประกวดประชันวันๆ แวบๆ กันอย่างเต็มที่ แต่ถึงกระนั้นชุดที่น่าจับตามอง
ที่สุดในงานกลับเป็นชุดที่ปกคลุมมิติซิดของชาลีน่าอัศจรรย์และพีชชีนของเธอ

ชาลีน่าอัศจรรย์นั้นอยู่ในชุดอะบายะห์พื้นขาวประดับด้วยผ้าสายเถาว์ลย์สี
ดำทิวตัว ศีรษะคลุมฮิญาบสีดำ ทำให้ดูเรียบง่ายแต่โดดเด่นไม่น้อย ซึ่งก็
ไม่ผิดกับชุดอะบายะห์พื้นดำขลิบด้ายทองเป็นลายเรขาคณิตตามสามเหลี่ยม
และชายกระโปรงของผู้เป็นพีชชีนเลย

“ชุดคุณสองคนสวยมาก” แพชั่นนิสต์ต่างชาติอเมริกันเข้ามาทักเธอด้วยความ
สนใจ

“ขอบคุณค่ะ” ชาลีน่าอัศจรรย์และอัสมีฮานตอบกลับเป็นภาษาอังกฤษ

“ไม่ทราบว่ามีเบอร์ติดต่ออะไรคะ” เธอถามอย่างสนใจ เพราะในยุคสมัยนี้
ชุดอะบายะห์เริ่มได้รับความนิยมจากผู้คนนอกศาสนาแล้ว เนื่องจากรูปทรง
และลวดลายสีสันที่ถูกพัฒนาขึ้นมากมายจนสวยสะดุดตา ทำให้เบอร์ติดต่อต่าง
ต่างหันมาติดต่อเธอกันอย่างแพร่หลาย

“ไม่มีเบอร์ติดต่อหรอกค่ะ ฉันติดต่อมันขึ้นมาด้วยตัวเอง” ชาลีน่าอัศจรรย์
อย่างภาคภูมิใจ

แพชั่นนิสต์สาวใหญ่มองเธอด้วยสีหน้าแปลกใจ “โอ้พระเจ้า ฉันคิด

ว่าเป็นแบรนדרะดับโลกเสียอีก คุณมีพรสวรรค์มากๆ”

คำขมนั้นทำเอาดิไซเนอร์มือใหม่อย่างซาลีน่าฮ์ตัวลอยแทบจะติดเพดานเลยทีเดียว แฟชั่นนิสต์สาวใหญ่คนนั้นเอ่ยชมชุดของเธออีกครู่หนึ่งแล้วชวนเธอไปทำงานด้วยพร้อมทั้งนามบัตรเอาไว้ให้ก่อนจะเดินจากไป ทำเอาหญิงสาวอดจะหันไปยิ้มกับพี่สะใภ้ด้วยความตืออกดีใจไม่ได้

“ยิ้มหน้าบานเชียวนะ”

“ก็เหมม มีคนชมทั้งทีนี่คะ แล้วก็ไปถึงคนดังระดับโลกด้วย”

อัสมิฮานยิ้มอย่างเอ็นดูน้องสามี ก่อนจะชะงัก “เอ๊ะ! นั่นคุณมารียานี่”

ซาลีน่าฮ์ได้ยินอย่างนั้นก็มองตามด้วยสายตาเพื่อฝัน “สวยจัง ชุดอะบายะห์ของเธอก็สวยนะคะ เหมม...ถ้าได้ตัดชุดให้คุณมารีياسวมขึ้นเวทีแฟชั่นโชว์สักครั้งก็คงจะดีนะคะพี่อัสมิฮาน”

“ให้พี่ลองทาบทามดูใหม่ละ พี่มีเพื่อนพอรู้จักกับผู้จัดการเธอนะ เผื่อจะให้เธอมาเดินให้ห้องในงานแฟชั่นจบการศึกษาของน้องไป”

“ว้าย! อย่่าดีกว่าคะ” ซาลีน่าฮ์โบกมือเป็นพัลวัน “จะให้นางแบบระดับโลกมาเดินงานเล็กๆ ที่มีแต่อาจารย์กับนักเรียนดูมันคงไม่เหมาะะมังคะ”

“มาลิตี ถ้าคุณมารีياسวมชุดของน้องเดิน รับรองว่างานน้องต้องผ่านฉลุยแน่”

“อ๊อ้ย ไม่เอาหรอกคะ น้องขอผ่านการสอบด้วยฝีมือตัวเองดีกว่า”

พี่สะใภ้หัวเราะ ก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงกระแอมดังมาจากทางด้านหลัง พอหันไปดูก็พบว่า เป็นคนที่พวกเธอเพิ่งนึกทานกันตอนดูแฟชั่นโชว์นั่นเอง

“อัสสะลามมู อะลัยกุม” ซิคซอลิลค้อมศีรษะเล็กน้อยอย่างสุภาพ ใบหน้าเข้มคล้ำที่ถูกแต่งแต้มด้วยหนวดงามราวใ้ปลายพู่กันตัวเดียวกับเธอที่ถูกตัดแต่งอย่างสวยงามทำให้เขาดูมีเสน่ห์ไม่น้อย

“วะอะลัยกมุสสะลาม” อัสมิฮานตอบสวัสดีอย่างสุภาพทันที แต่ชาลีน่าอัศจรรย์กลับอึ้งไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบสวัสดีกลับตามมารยาท

“ไม่คิดว่าจะได้พบคุณทั้งสองที่นี่นะครับ”

“ทำไมคะ เราสองคนไม่เหมาะกับงานแฟชั่นระดับโลกหรือไง” ชาลีน่าอัศจรรย์ขึ้นทันควัน

“รักษามารยาทหน่อยสิ...ชาลีน่าอัศจรรย์” พี่สะใภ้หันมากระซิบเสียงดูใส่เธอ คนถูกเตือนทำปากเบ้แล้วเมินหน้าหนีไปทางอื่นอย่างซุ่มใจ เพราะไม่อยากแม้แต่จะมองหน้าคนที่ทำลายบ้านเมืองของเธอเมื่อสามปีก่อน

“พอดีชาลีน่าอัศจรรย์จะจัดแฟชั่นโชว์จบการศึกษาอะคะ ฉันก็เลยพามาเปิดหูเปิดตาสักหน่อย เผื่อจะมีไอเดีย แล้วท่านซีคะสบายดีไหม”

“สบายดีครับ” เขาตอบอย่างสุภาพ “ซีอัลมาญิดไม่ได้มาด้วยหรือครับ”

“รายนั่นแหละห่วงแต่ประชาชน ไม่ชอบดูอะไรสวยๆ งามๆ แบบนี้หรอกค่ะ”

“ผิดกับเจ้าเมืองบางคนนะคะ” ชาลีน่าอัศจรรย์แทรกขึ้นอีกครั้ง “ทำชาวบ้านเดือดร้อนไปทั่วแล้วยังมาชื่นชมความงามของแฟชั่นแบบนี้อีก”

ซีคะชอิลลีผินยิ้ม “พี่ปากยังคมเหมือนคราวที่อยู่เ็นสภาเลยนะครับ คุณชาลีน่าอัศจรรย์”

“ซี!” หญิงสาวทำจมูกย่นใส่เขาแล้วทำเมินไปทางอื่นอีกครั้ง

“เอ่อ...หรือว่าวันนี้ท่านซีคะมาเชียร์ใครเป็นพิเศษคะ” อัสมิฮานรีบเปลี่ยนเรื่องอย่างรู้ลึกอึดอัดที่น้องสามีทำตัวไม่เหมาะสม

“คุณหมายถึงมารียาละลี”

“จริงไหมละคะที่ท่านซีคะกับคุณมารียาสนิทกัน”

เขายกไหล่ “จะว่าสนิทก็ได้ นะครับ”

“วิวาทล้มไม่ได้ทำให้คนอย่างซีคะชอิลลีกระเทือนใจไหมคะ” ชาลีน่าอัศจรรย์พูดโพล่งขึ้นอีกครั้ง ทำเอาคนฟังทั้งสองถึงกับชะงัก

“นี่...ซาลีน่าห์ พี่บอกว่าให้รักษามารยาทหน่อย” พี่สะใภ้ร้องเตือน เพราะคำพูดของน้องสามมีไม่เพียงจะกระทบถึงชายหนุ่มคนเดียว แต่ยัง สะเทือนถึงเธอด้วยเช่นกัน เนื่องจากการที่เธอหันไปแต่งงานกับซีคอัลมาญิต แทนซีคซอลิลที่ถูกต้องหมายหมั้นกันเมื่อสามปีก่อน ก็นับได้ว่าเป็นสาเหตุหนึ่ง ของวิวาทล่มที่ถูกรุดถึงด้วย

“เห็นทีฉันต้องพาเด็กคนนี่ไปบอกรมลักหน่อยแล้ว เชิญท่านซีคตาม สบายนะคะ” อัสมิฮานหันไปกล่าวกับซีคหนุ่ม ก่อนจะจับแขนซาลีน่าห์แล้ว ปลีกตัวออกไปอยู่ที่มุมห้อง

“ทำไมถึงไปพูดแบบนั้นกับซีคซอลิลล่ะจะ รู้ไหมว่ามันร้ายรยาทมาก”

“กับคนพรรคนั้น ไม่เห็นต้องมีมารยาทด้วยเลยนี่คะ” คนก่อเรื่องทำ ปากเบ้อย่างไม่สำนึกผิด

“คนพรรคไหนก็ไม่ได้ ในงานสังคมน้องต้องรู้จักเก็บความเกลียด ความโกรธเอาไว้ แม้เราจะไม่ชอบหน้าเขามากเท่าไรก็ตาม ก็ต้องยิ้มแย้มใส่ กันเข้าไป”

“ใส่หน้ากากเข้าหากันนะหรือคะ”

อัสมิฮานส่ายหน้า “น้องยังต้องเรียนรู้อีกมากนะ โบราณว่าไว้ว่า ‘การ ที่เราเข้าไปในหมู่ชนหนึ่ง เราก็ควรจะรืดนมใส่ภาชนะของพวกเขาด้วย’ นั่น จึงจะเรียกว่าถูกต้องกาลเทศะ ถ้ายิ้มไม่ได้ก็ควรอยู่เฉยๆ เสียยิ่งดีกว่า”

“ก็ได้คะ น้องจะพยายาม” ซาลีน่าห์รับคำอย่างไม่เต็มใจนัก เพราะ ไม่อยากโต้แย้งกับพี่สะใภ้ที่มีแต่ความรักและหวังดีให้เธอมาตลอด “น้อง อยากกลับไปพักแล้ว เรากลับกันเถอะคะ”

“ไม่ใช่ว่าพี่ทำให้เสียอารมณ์นะ”

“ไม่หรอกค่ะ แค่นี้เอง” หญิงสาวถอนใจพลางท้อใจ “บินมาถึงได้ พักแปบเดียวก็ต้องมานั่งนี้เลย ก็เลยอยากกลับไปพักผ่อนที่โรงแรมนะคะ”

“งั้นก็ได้ ยังเหลือเวลาอีกหลายวันให้น้องได้ปรับตัว วันนี้เรากลับกัน ก่อนก็ได้”

หญิงสาวถอนใจ ไม่วายหันไปมองค้อนซีคซอลีก่อนจะเดินนำที่
สะบัดออกจากงานเลี้ยงไป

แม้สองสาวชาวเผ่าลีซาซจะปลื้มใจไปแล้ว แต่พวกเธอก็ยังคงอยู่ใน
สายตาของซีคซอลีกตลอดเวลา จนกระทั่งหึ่งค้อนงมมือกันออกไปจากงานเลี้ยง
เขาจึงเหยียดยิ้มออกมา

“ชาลีน่าอัศจรรย์”

สามปีมาแล้วที่เขาไม่เคยลืมผู้หญิงคนนั้นเลย เพราะเธอเข้ามา
เปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาได้อย่างน่าทึ่ง นับตั้งแต่วันแรกที่เห็นเธอในคราบ
ผู้ขายกลางสภาอันทรงเกียรติของอัชติฮาร

ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเหยียบย่างไปที่นั่นหมาก่อน ภาพของชาลีน่าอัศจรรย์
ติดหนวดปลอม แต่งตัวเหมือนผู้ชายปรากฏขึ้นเด่นชัดในความคิดเขา นั้น
เป็นภาพลักษณ์ของเธอที่เขาเห็นครั้งแรกในห้องประชุมรัฐสภาแห่งอัชติฮาร
ตอนที่เขาไปชี้แจงเรื่องการนำกำลังทหารเข้ายึดฐานที่มั่นต่างๆ ของพวก
ลีซาซเมื่อสามปีก่อน

แทบไม่น่าเชื่อเลยว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ แบบนั้นจะมีอำนาจเปลี่ยนแปลง
อะไรได้

ซีคซอลีกมุดปากขึ้นเล็กน้อยอย่างพึงใจกับภาพในความทรงจำ
แม้จะไม่ได้พบเธอมาสามปีแล้ว แต่ใบหน้าหวานละมุนของเธอกลับยัง
ตราตรึงใจของเขาอย่างไม่เสื่อมคลาย

ดวงตาของชาลีน่าอัศจรรย์เต็มไปด้วยเสน่ห์ชวนมอง ใบหน้าหวานราวน้ำผึ้ง
ทำให้เขาสงสัยว่า ถ้าเขาตื่นขึ้นมาทุกเช้าแล้วได้เห็นเธอนอนเปลือยกายอยู่
ข้างๆ เขาจะมีความสุขมากมายเช่นไร

“ท่านซีคคะ”

เสียงหวานใส่นั้นดึงความสนใจของซีคซอลีกที่มีต่อชาลีน่าอัศจรรย์ให้หันไป
มอง ก่อนที่เขาจะเหยียดยิ้มหวานออกไปด้วยความยินดี

“อัสสะลามมู อะลัยกุม”

“วะอะลัยกุมสัสสะลาม” มาริยาตอบสละมพร้อมรอยยิ้มหวานยั่วชวน
“บนเวที คุณสวยมากเลยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบ

“ไม่คิดเลยว่างานแฟชั่นระดับโลกจะสวยงามและยิ่งใหญ่เช่นนี้นะ
ครับ”

“ได้มาเห็นงานใหญ่แบบนี้ ท่านซีคมีแนวคิดที่จะไปจัดที่ดูนยาบ้าง
ไหมคะ”

“ก็น่าสนใจนะครับ คงดึงดูดนักท่องเที่ยวได้เพิ่มขึ้นอีกมากทีเดียว”

“ถ้าท่านซีคสนใจ บอกฉันได้เลยนะคะ ฉันรู้จักออร์แกนไนเซอร์จัดงาน
แฟชั่นโชว์ต่างๆ หลายคนเลย”

“ขอบคุณครับ” เขาค้อมศีรษะ “ว่าแต่ถ้าผมจัดขึ้นมาจริงๆ คงไม่ใหญ่
เท่าดูไบแฟชั่นวีค คุณจะให้เกียรติไปเดินแบบให้ผมไหมล่ะครับ”

“เรื่องนั้นมันแน่นอนค่ะ ถ้าท่านซีคจัด ไม่ว่าจะงานเล็กงานใหญ่แค่ไหน
ไหน ฉันก็ต้องขอไปเดินด้วยคนละค่ะ”

“ได้ยีนอย่างนี้ก็ค่อยสบายใจหน่อย เพราะถ้าได้นางแบบระดับโลก
อย่างคุณมาร่วมงาน แฟชั่นโชว์ของผมคงจะมีคนสนใจมากขึ้นแน่ๆ” ซีค
ซอสิลเอ่ยด้วยความดีใจ

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ” หญิงสาวถ่อมตัวพลงหัวเราะเบาๆ

“ว่าแต่คุณลิมดินเนอร์คีนี่ของเราหรือยังครับ”

“แหม...ดินเนอร์กับซีคซอสิล ฉันจะลิมได้อย่างไรกันคะ”

“งั้นผมจะให้คนของผมไปรับคุณที่โรงแรม อิม...สักสองทุ่มดีไหม
ครับ”

“ได้ค่ะ”

“งั้นพบกันคืนนี้นะครับ ตอนนั้นผมคงต้องขอตัวก่อน”

“อ้าว...ท่านซีคจะกลับแล้วหรือคะ”

“พอดีมีนัดกับท่านรัฐมนตรีพลังงานเอาไว้ค่ะ”

“แหม...สมกับเป็นซีคอนักธุรกิจตัวท็อปนะคะ ไม่ว่าจะไปไหนเป็นต้องมิงานรัดตัวไปเสียทุกที”

ซีคซอลลิหัวเราะเบาๆ “ซมกันแบบนี้ผมก็ชื่นแยม์สิครับ เอาเป็นว่าขอให้คุณสนุกกับงานนี้ แล้วสองทุ่มคืนนี้พบกันนะคะ”

“ค่ะ” มาริยายิ้มรับเสน่ห์ของเขา

ซีคหนุ่มค้อมศีรษะให้ ก่อนจะปลีกตัวออกจากงานเลี้ยงคือกเทลระหว่างนั้นสายตาของเขาก็กวาดไปทั่วอย่างหวังว่า จะได้เห็นสองสาวในชุดอะบายะห์สวยสะดุดตาอีก แต่ก็ไม่พบ

“ท่านซีคครับ”

เขาหันไปมองคนเรียก เมื่อเห็นว่าเป็นองครักษ์ประจำตัวก็พยักหน้าขรั้มๆ ให้

“ท่านซีคจะไปพบท่านรัฐมนตรีแล้วใช่ไหมครับ”

“อืม” ซีคซอลลิตอบสั้นๆ

“งั้นเชิญที่รถครับ ผมให้คนขับมาจอดรอที่หน้างานแล้ว”

ซีคซอลลิพยักหน้า ก่อนจะเดินตามองครักษ์หนุ่มไปยังรถยนต์คันหรูที่จอดอยู่หน้าสถานที่จัดงาน ท่ามกลางสายตาชื่นชมจากสาวๆ รอบข้าง

“อัลซัน...นายรู้จักซีคอัลมาญิดีใช่ไหม” ซีคหนุ่มเอ่ยถามเมื่อขึ้นมานั่งบนรถเรียบร้อยแล้ว

องครักษ์หนุ่มชะงักไปครู่หนึ่ง สีหน้าดูมีความกังวล คงเพราะเรื่องความขัดแย้งระหว่างสองเผ่าจนเกิดเป็นสงครามกลางเมืองดูนยาเมื่อสามปีก่อน

“รู้จักสิครับ”

“เขามีน้องสาวด้วย นายรู้จักไหม”

“รู้จักครับ” อัลซันพยักหน้า “ไม่มีใครไม่รู้จักผู้หญิงหนึ่งเดียวที่ปรากฏตัวกลางสภาอันทรงเกียรติของอัลซิดิฮาร์ได้หรอกครับ”

คำพูดนั้นทำให้เขานึกถึงท่าทางกร้าวแกร่งไม่กลัวใครของเธอบนเวทีนั้นขึ้นมาอีกครั้ง เธอช่างน่าประทับใจและยากจะลืมเลือนเสียจริงๆ

“ฉันเจอเธอที่นี่ พร้อมอดีตเจ้าสาวของฉัน”

“จริงหรือครับ” อัลซันเอ่ยด้วยความตระหนก คงเพราะรู้ว่าแม่สงครามสงบลงแล้ว และทั้งคู่ยากับลิซาซมีข้อตกลงสันติภาพกันแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีควันของไฟแห่งความแค้นกรุ่นอยู่ไม่น้อยในกลุ่มคนบางส่วนที่ไม่เห็นด้วยกับสันติภาพในครั้งนี้

“ฉันได้ยินมาว่าเธอสนใจเรื่องแฟชั่น”

“น้องสาวของซีคอัลมาญิดนะหรือครับ” อัลซันย้อนถามด้วยความแปลกใจ เพราะลิซาซแม่จะร่ำรวยขึ้นมาด้วยน้ำมัน แต่ก็เพิ่งจะแค่สามปี ทุกอย่างที่นั่นยังคงโบราณคร่ำครึ ไม่ต่างอะไรกับการแต่งตัวของหญิงสาวชาวเผ่าที่ไม่น่าจะมีคำว่าแฟชั่นเข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย

“ฉันก็สงสัยเหมือนนายนั่นแหละ” ซีคขอลีลยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย “ก็เลยอยากให้นายไปสืบประวัติของผู้หญิงคนนั้นให้ฉันหน่อย ก่อนดินเนอร์คืนนี้ฉันต้องการรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ”

อัลซันขมวดคิ้วมุ่นเล็กน้อยเหมือนจะมีคำถาม แต่ก็ไม่ได้ถามออกมาได้แต่คำอ้อมค้อมและรับคำอย่างสุภาพ

“ได้ครับ ท่านซีค”

๒

ครั้งหนึ่ง บุรุษผู้ เคาะลิพะฮ์ เคยเป็นอาคารที่สูงที่สุดในโลก ก่อนที่จะถูกอาคาร คิงดอมทาวเวอร์ เจดดาห์ ของซาอุดีอาระเบีย และ สกายซิตี ของจีนแซงขึ้นไป แต่ถึงกระนั้นต่อนั้นมันก็ยังคงเป็นอาคารที่สูงที่สุดในโลกสำหรับเอมิเรตส์อยู่ดี ด้วยความสูงเหยียบแปดร้อยเมตรและมีจำนวนชั้นถึงหนึ่งร้อยหกสิบชั้น โดยแบ่งเป็นโรงแรมอาร์มานี่ตั้งแต่ชั้นล่างจนถึงชั้นสามสิบเจ็ด และเป็นอะพาร์ตเมนต์ตั้งแต่ชั้นสี่สิบห้าถึงหนึ่งร้อยแปด

และแน่นอนว่า คนอย่างซีคซอลิสจะต้องมีอะพาร์ตเมนต์บนอาคารสูงเสียดฟ้าหลังนี้แน่ เขาเป็นเจ้าของห้องชุดขนาดใหญ่บนชั้นที่เก้าสิบเก้า จากบนนั้นเขาสามารถเห็นวิวทัศนอันสวยงามของเมืองดูไบได้เป็นอย่างดี

ร่างสูงยืนตระหง่านอยู่ตรงผนังกระจก สายตาทอดมองไปไกลสุดตา เขากำลังมีนัดดินเนอร์กับนางแบบสาวที่สวยงามที่สุดในอัสซิดิฮาร์ แต่หน้าแปลกเหลือเกินที่ตอนนี้เขากลับไม่ได้คิดถึงเธอเลย

นี่มันอะไรกัน?

ทำไมภาพที่เขาเห็นลอยเด่นอยู่บนก้อนเมฆนั้นกลับมีแต่...

ซาลีน่าย์

ซาลีน่าย์

และ...ซาลีน่าย์

นี่เธอรำยมนตรีเสน่ห์ใส่เขาหรืออย่างไรรัน ทำไม่เขาถึงหยุดคิดถึง เธอไม่ได้เลย นับตั้งแต่เห็นหน้ากันในงานอาหารค่ำแฟชั่นวิกเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

เขาแทบไม่อยู่กับร่องกับรอยตอนหาหรือเรื่องน้ำมันกับรัฐมนตรีพลังงานของรัฐอาหรับเอมิเรตส์ นั่นเพราะดวงหน้างามโดดเด่นของเธอยังคงเปล่งประกายอยู่ในความทรงจำของเขา เธอคือหญิงสาวที่เปี่ยมไปด้วยความสดใส รอยยิ้มของเธอที่เขาเห็นตอนดูแฟชั่นโชว์มันช่างงดงามตรึงตาตรึงใจเสียเหลือเกิน

เมื่อก่อนเมฆเคลือบคล้อย ในที่สุดซีคซอลีสก็ถอนหายใจออกมา เขาหมุนตัวผลจากผนังกระจกบานใหญ่ ก่อนจะเดินไปหยิบซองเอกสารบนโต๊ะทำงานแล้วเดินไปที่ตัวลงบนโซฟา ขาวาวพาดไขว้กันอยู่บนโต๊ะเตี้ยข้างหน้าในท่าสบาย

ซองเอกสารถูกเปิด กระดาษจำนวนหนึ่งที่ถูกระเบิดติดกันอย่างดีถูกดึงออกมา วินาทีนั้นนัยน์ตาคอมวารลีเหล็กก็จับจ้องไปที่รูปถ่ายของซาลีน่าย์เป็นครั้งแรก

‘มีเสน่ห์’

นั่นคือคำจำกัดความที่สั้นแต่อธิบายทุกอย่างในดวงหน้าสดใสของสาวน้อยวัยยี่สิบปีคนนี้ได้อย่างชัดเจนที่สุด ซีคซอลีสยกมูมปากเล็กน้อย ก่อนจะหลุบสายตาอ่านประวัติของเธออย่างตั้งใจ

หลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับเธอเป็นสิ่งที่เขารู้อยู่แล้ว เธอเป็นน้องสาวของซีคอัลมาญิด ผู้ปกครองเขตการปกครองที่สามของเมืองดุนยา ซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของเขาก็คือ เธอเป็นผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่ได้เข้าสภาอันทรงเกียรติของราชอาณาจักรอัชชิตฮารเมื่อสามปีก่อน แต่สิ่งหนึ่งที่เขา

ไม่เคยรู้มาก่อนเลยก็คือ...

‘ชาลีน้ำยี่กำลังจะเรียนจบจากสถาบันแพชชั่นชื่อดังของเมืองอัลริฟ เมืองหลวงของราชอาณาจักรอัชติฮาร’

ซีคซอลลีลดึงรูปถ่ายออกมาแล้ววางเอกสารทั้งหมดลงบนโต๊ะกลางโซฟา เขามองรูปเธออย่างพิศวง ดวงหน้างามยามนี้ไร้แววแข็งกร้าวทำท่ายเหมือนในสภาเมื่อสามปีก่อนอย่างสิ้นเชิง ดวงตาของเธอเต็มไปด้วยความขี้เล่น รอยยิ้มสดใสนั้นทำให้ใบหน้าที่สวยงามอยู่แล้วยิ่งสวยงามขึ้นเป็นเท่าทวี

นั่นทำให้เขาเผลอยิ้มออกมา

“ชาลีน้ำยี่”

เขาพิมพ์พาลงไปใช้ปลายนิ้วลูบแก้มเธอแผ่วเบา

“มุ่มหนึ่งเป็นนักพูดเพื่อสันติภาพ แต่อีกมุ่มหนึ่งกำลังจะเป็นดีไซเนอร์นั่นหรือ อืม...น่าสนใจแฮะ”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเบาๆ แล้วหยิบกระดาษตางค์ออกมา จากนั้นก็เก็บรูปไปนั้นเอาไว้ในช่องหนึ่งของกระเป๋า

“เราจะได้พบกันอีกแน่...ชาลีน้ำยี่”

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวด้วยชุดสูทสีเข้ม ซีคซอลลีลก็ออกจากอะพาร์ตเมนต์แล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่หนึ่งร้อยยี่สิบสอง อันเป็นที่ตั้งของภัตตาคาร แอท.มอสเฟียร์ ซึ่งหรูหราและสามารถดื่มด่ำไปกับอาหารนานาชาติ พร้อมชมทัศนียภาพยามค่ำคืนของดูไบซึ่งระยิบระยับไปด้วยแสงสีหลากหลายได้อย่างชัดเจน

ไม่นานหญิงสาวร่างบางระหงก็ปรากฏกายขึ้น เธออยู่ในชุดอะบายะห์สีแดงทับทิมปักลวดลายเถาวัลย์ด้วยด้ายสีขาวที่ช่วงลำตัว บนลวดลายเหล่านั้นประดับด้วยเพชรเล็ก ๆ วิบวับ เหนือศีรษะเป็นฮิญาบสีแดงที่ประดับด้วยดอกไม้ผ้าดอกใหญ่เหนือหูข้างซ้าย

ซีคหนุ่มรีบลุกขึ้นยืนเมื่อเธอเอียงกรายมาถึง ก่อนจะเลื่อนเก้าอี้ให้เธอ

นั่งลง แล้วกลับไปทรุดตัวลงนั่งที่ของตัวเอง

“คืนนี้คุณช่วยมากเลยครับ คุณมารียา”

“ท่านซิคเล่นชมอย่างนี้ ฉันก็ชินแะลึคะ” หญิงสาวยิ้มอย่างมีจิต
จะก้าน

ซิคซอลีลมองเธออย่างชื่นชมขณะรอให้บริการหนุ่มเสิร์ฟอาหารและ
เครื่องดื่มแล้วเดินจากไป ก่อนจะกล่าวด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลชวนฝัน

“ผมนึกว่าคุณจะชินกับคำชมแบบนี้แล้วซะอีก”

“ใครชมก็ไม่เหมือนท่านซิคคะ”

เขาหัวเราะในลำคอเบาๆ “ว่าแต่คุณมีแผนอย่างไรต่อสำหรับแพชั่นวิก
นี้ครับ”

“ฉันต้องเดินแบบให้อีกสามแบรด์ค่ะ หลังจากนั้นก็คิดว่าจะพักร้อน
สักสองสามวิก ก่อนจะบินไปแพชั่นวิกที่มีลานต่อ”

“พักร้อน” เขาทวนคำอย่างครุ่นคิด “แล้วมีแผนหรือยังครับว่าจะไป
พักร้อนที่ไหน”

“ยังตัดสินใจอยู่ค่ะ”

“ดูยา ฟังดูน่าสนใจไหมครับสำหรับการพักร้อน”

มารียาเลิกคิ้ว แม้เธอจะเป็นชาวอัชติฮาร์ แต่ก็ใช้ชีวิตอยู่แต่ในเมือง
หลวงอัลริฟเท่านั้น ไม่เคยได้ไปเยือนเมืองดูนยาที่ว่ากันว่าเป็นการผสม
ผสานกันระหว่างความเจริญที่ไม่น้อยหน้าเมืองไหนๆ ในตะวันออกกลาง
กับวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวทะเลทรายได้อย่างลงตัวเลยสักครั้ง

“นี่ท่านซิคจะชวนฉันไปดูอย่างนั้นหรือคะ”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ครับ” เขายิ้ม

“ยิ้มแบบนี้ คงไม่ได้ให้ไปเที่ยวอย่างเดียวมั้งคะ”

ซิคซอลีลหัวเราะเบาๆ “คุณนี่ฉลาดไม่เบา”

“จริงไหมล่ะคะ”

“ก็จริงครับ” เขาพยักหน้ารับโดยดูขงขี้ “คนดังอย่างคุณถ้าไปเยือน

ที่นั่นก็คงจะดีกับภาพลักษณ์ด้านแฟชั่นของเมืองไม่น้อย ผมกำลังคิดว่าจะทำให้คุณยากกลายเป็นเมืองแฟชั่นอยู่พอดี”

“งั้นฉันรับคำเชิญค่ะ”

“ขอบคุณครับ” เขาค้อมศีรษะเล็กน้อย

“แต่อย่าลืมนะคะว่ามันเป็นวันพักร้อนของฉัน ฉันขอรับแค่สองสามงานก็พอนะคะ”

“สองสามงานก็นับว่ามากแล้วครับสำหรับการเริ่มต้น”

“งั้นก็ยินดีค่ะ” หญิงสาวยิ้มหวาน “แต่ฉันมีข้อแม้อีกอย่างหนึ่งนะคะ”

“หลายอย่างก็ได้ครับ ผมยินดี”

“แค่อย่างเดียวค่ะ” มาริยากนิ้วชี้ขึ้น “ฉันแค่อยากให้ท่านชัคพาฉันไปผจญภัยในทะเลทรายด้วย จะมีโอกาสเป็นไปได้ไหมคะ”

“เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้วครับ การท่องเที่ยวในทะเลทรายเป็นจุดแข็งด้านการท่องเที่ยวของเราเหมือนกัน”

“งั้นก็ตกลงตามนี้ค่ะ”

ชัคหนุ่มยิ้มพร้อมค้อมศีรษะเล็กน้อย “เรื่องการเดินทางขอให้ผมเป็นคนรับผิดชอบนะคะ ผมจะจัดเครื่องบินส่วนตัวให้คุณเดินทางจากดูไบไปถึงดูนยาอย่างสะดวกสบายที่สุด ส่วนที่พักผมจะจัดโรงแรมชั้นหนึ่งให้คุณตลอดการพักผ่อน”

“ฉันไม่อยากนอนโรงแรมค่ะ”

เขาเลิกคิ้ว “อะไรนะครับ”

“ได้ยีนว่าที่พักของท่านชัคดัดแปลงมาจากบ่อมปรากราโบราณที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน ฉันคิดว่าน่าจะได้บรรยากาศอาหรับราตรีมากกว่า หากได้ไปนอนที่นั่น”

“อ้อ...ไม่เป็นปัญหาครับ บ่อมปรากราผมมีที่ทางกว้างขวาง ห้องหับก็มากมาย แต่คุณคนเดียวสบายมากครับ”

“แค่คิดก็น่าสนุกแล้วค่ะ ได้พักผ่อนในบ่อมปรากราโบราณ กับกาง

กระโจมนอนในทะเลทราย ทริปนี้คงทำให้ฉันได้ชาร์จพลังเต็มที่จนพร้อมไป
ลุยงานที่มีลานต่อได้แน่ๆ เลยค่ะ”

ซิคหนุ่มยิ้มตอบ ก่อนจะผายมือให้เธอรับประทานอาหารร่วมกัน
ระหว่างนั้นก็สนทนากันเรื่องต่างๆ มากมาย แต่แทนที่เขาจะมีใจจดจ่ออยู่
กับนางแบบสาวระดับโลกตลอดเวลา เขากลับไปโผล่คิดไปถึงงานแฟชั่นโชว์
จบการศึกษาที่กำลังจะมีขึ้นในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้าของซาลีน่าฮ์ขึ้นมาแทน

ทิวทัศน์ของเมืองดูไปจากจุดชมทัศนียภาพ เดอะ นิว เดค บนชั้นที่
หนึ่งร้อยสี่สิบแปดของอาคารบูรจันท์ เคาะลิพะฮ์ทำให้ซาลีน่าฮ์ตื่นตัวมาก
เพราะครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่เธอมองทุกสิ่งทุกอย่างได้จากมุมสูงกว่าห้าร้อย-
ห้าสิบห้าเมตรเช่นนี้

“ดูไปนี้สวยมากเลยนะคะพี่อัลมิฮาน”

ซาลีน่าฮ์เอ่ย ดวงตางามสะท้อนแสงเล็กๆ ระยิบระยับเบื้องล่างจน
เป็นประกายเด่นชัด

“ที่โอเอซิสลิซาซไม่มีอะไรแบบนี้ให้ดูเลย ตึกที่สูงที่สุดอย่างมากก็แค่
สามชั้น” หญิงสาวทำปากเบ้ “แล้วก็คงเป็นอย่างนั้นอีกนาน เพราะทั้งพี่อัลมาร์
กับพวกสมาชิกสภาเขตการปกครองคงไม่ปล่อยให้มียอดตึกสูงเกินกว่าบ้อม
ปรการแห่งลิซาซแน่”

“ทุกอย่างมันต้องค่อยเป็นค่อยไปจ๊ะ” อัลมิฮานทาบมือลงบนไหล่ของ
น้องสามี “แล้วพี่ก็คิดว่า การอนุรักษ์ความเป็นอยู่ดั้งเดิมของชนเผ่าเนี่ย มัน
ก็ไม่ได้เสียหายอะไร การพุ่งไปข้างหน้าอย่างก้าวกระโดดต่างหากที่อาจทำให้
เกิดปัญหาภัยกับลิซาซได้มากกว่า”

“ก็จริงค่ะ พื้นที่ที่เปิดโล่งอย่างโอเอซิสลิซาซไม่น่าอึดอัดเท่าเมืองที่
มีแต่ตึกรามบ้านช่องสูงใหญ่แบบนี้เลย น้องจะไปไหนมาไหนก็ได้ หันไปชี้
อูฐเล่นในทะเลทรายก็ไม่มีใครว่า ยกเว้นก็แต่พี่อัลมาร์”

“พี่เข้าใจอัลมาร์นะ ก็น้องชนน้อยไปเสียที่ไหนละ” อัลมิฮานหัวเราะ

คิกคัก

“โอ้ พี่อัสมิฮานนี่...”

“หรือว่าไม่จริง”

“ก็จริงค่ะ” ชาลีน่าอัศจรรย์ทำหน้าจ้อย “พูดแล้วก็ชักจะคิดถึงพี่อัสมาร์เลียแล้วสิ ปานนี้กำลังทำอะไรอยู่หน้า”

“รายนั้นคงกำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานนั่นแหละ”

“หรือไม่ก็กำลังประชุมกับพวกคนแก่” น้องสาวซิคเสริมพลางหัวเราะ ทำเอาคนที่อยู่ไกลไปหลายร้อยไมล์ถึงกับจามไม่หยุด

“ตั้งแต่เจอน้ำมันเนี่ย พี่อัสมาร์ก็ยุ่งอยู่แต่งงานราชการ พี่อัสมิฮานไม่เหงาบ้างหรือคะ”

“ไม่หรอกจ้ะ ถึงอัสมาร์จะยุ่งกับงานราชการ แต่เขาก็เป็นคนที่แบ่งเวลาได้อย่างมีระเบียบวินัย เขามีเวลาให้พี่สม่ำเสมอจนพี่ไม่รู้สึกว่าขาดอะไรไปเลย”

“น่าอิจฉาจริงๆ ถ้าน้องได้แต่งงานกับผู้ชายอย่างพี่อัสมาร์ก็ดีนะสิ” ชาลีน่าอัศจรรย์ทำหน้าเหี่ยว ก่อนจะแก้มแดงเรื่อขึ้นมาเมื่อจู่ๆ ก็นึกถึงใบหน้าเข้มคล้ำของซิคซอลีลอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“น้องต้องได้แต่งงานกับคนดีๆ แน่ พี่เชื่ออย่างนั้นนะ” อัสมิฮานปลอบ

“จะมีใครดีเท่าพี่อัสมาร์อีกหรือคะ”

พี่สะใภ้ยิ้มพลางสายหน้า “ไม่รู้สิ อาจมีที่ดีกว่าก็ได้นะ”

“ไม่มีทางหรอกค่ะ” หญิงสาวทำปากแค้น ใบหน้ายังคงแดงก่ำเพราะไม่อาจหยุดคิดถึงซิคซอลีลได้เลย

“หน้าแดงเขียว บนนี้ลมแรง จะไม่สบายหรือเปล่าเนี่ย” อัสมิฮานวางหลังมือที่หน้าผากเธอ

“น้องไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ถ้าฉันอยากดื่มอะไรร้อนๆ หน่อยไหม เดี่ยวพี่ไปซื้อมาให้”

“ก็ดีค่ะ”

“งั้นเดี๋ยวพี่มานะ ว่าจะเลยไปเข้าห้องน้ำสักหน่อย”

“ค่ะ” ซาลีน่าฮ์พยักหน้า มองดูพี่สะใ้้เดินเข้าไปภายในอาคารจนลับตา ก่อนจะหันไปมองทิวทัศน์ของมหานครดูไบผ่านแผงกระจกกันตึกที่สูงกว่าหกเมตรอีกครั้งด้วยหัวใจที่หวั่นไหวชอบกล

“ซาลีน่าฮ์”

เสียงเรียกนั้นทำให้หญิงสาวถึงกับสะดุ้งเฮือก เพราะเธอจำได้ว่ามันเป็นเสียงของคนที่กำลังคิดถึงอยู่

“ซิคซอลิส!” หญิงสาวตรงแพ้วเบาเมื่อหันไปเห็นเขา

“พบกันอีกแล้วนะครับ”

ซาลีน่าฮ์ทำเป็นเมินไม่ได้ยิน แต่ภายในทรวงอกกลับสั่นสะท้านร้าวราวกับมีแผ่นดินไหวเกิดขึ้น หลังจากสบดวงตาคมวาวของร่างสูงผึ่งผายแค่นี้เพียงชั่ววินาทีเดียว

“วิสวยดีนะครับ”

“ก็ดีค่ะ” เธอตอบลุ่มๆ

เขาเงยไปพักหนึ่ง “ไม่ยี้ก็รู้ว่าคุณเรียนอยู่ที่สถาบันแพชั่นแห่งอัลริฟด้วย”

หญิงสาวตัวดีตามองเขาอย่างฉงน “ทำไมคุณถึงรู้”

ซิคหนุ่มหัวเราะเบาๆ “มันเป็นความลับหรือครับ”

“เอ่อ...ก็ไม่” เธอก้มหน้าหลบสายตาเขากีครั้ง

“ได้ยินมาว่าเร็วๆ นี้คุณกำลังจะมีแพชั่นโซว์เป็นของตัวเอง”

“คะ?” เธอเฝ้าหน้าด้วยความแปลกใจที่เขารู้ละเอียดเกินไปเสียแล้ว

ซิคซอลิสหัวเราะเบาๆ ในลำคออีกกีครั้ง “พี่สะใ้้คุณพูดในงานเลี้ยงเมื่อกลางวันนะครับ”

“อ้อ” เธอเอ่ยสั้นๆ อย่างรู้สึกริ่กเขินที่เปลอเข้าใจผิดไปว่าเขาสนใจเธอจนถึงขั้นแอบสืบเรื่องราวของเธอ

“คุณวางแผนหลังจากเรียนจบยังงัยครับ”

“ยังไม่วู้คะ”

ชายหนุ่มยิ้มกับท่าทีวางเฉยของเธอ “คุณคิดจะเปิดห้องเสื้อที่เขตการปกครองที่หนึ่งของผมไหม ที่นั่นทันสมัยกว่าเขตการปกครองที่สามของพี่ชายคุณตั้งเยอะ”

“คุณก็รู้ว่าทำไมฉันถึงไม่ควรไปทำอะไรอย่างนั้นที่นั่น”

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง คำตอบของเธอทำให้เกิดความเงิบงั้นระหว่างกันชั่วขณะ เพราะสงครามกลางเมืองเมื่อสามปีก่อนนั้นทิ้งบาดแผลไว้ในจิตใจของทั้งสองคนเผ่าไปเสียแล้ว มันช่างเป็นความเงิบที่หน้าอืดอืด จนกระทั่งมีใครคนหนึ่งทำลายบรรยากาศอันหน้าอืดอืดนั้นลง

“ท่านซีคคะ”

เสียงเรียกนั้นดึงสายตาของทั้งคู่ให้หันไปมอง ซีคซอลลีลมองผู้เรียกด้วยสายตาเรียบเฉย ผิดกับซาติน้ำยที่เบิกตาโตขึ้นเป็นไขท่านด้วยความตื่นตัน

“คุณมาริยา!”

นางแบบสาวเยื้องกรายเข้ามาเกาะแขนใหญ่ของซีคซอลลีลอย่างแสดงความเป็นเจ้าของ เธอยิ้มให้เขาก่อนจะเหลือบมองซาติน้ำยทางหางตา แหวตาคมวาวราวจางองหวงไข

“นี่ซาติน้ำย น้องสาวของซีคอัลมาญิต ผู้นำเขตการปกครองที่สามของคุณยา” ซีคซอลลีลรีบแนะนำ

มาริยามีสีหน้าประหลาดใจขึ้นมาทันที เพราะไม่มีชาวอัชติฮารคนไหนไม่ล่วงรู้ถึงความขัดแย้งระหว่างเผ่าคุณยาและเผ่าลิสซาเมื่อสามปีก่อน การแนะนำเช่นนั้นจึงทำให้ดวงตาคมวาวของมาริยาที่ทอประกายแห่งความหวงแหนเมื่อแรกพบแปรเปลี่ยนเป็นความสงสัย ว่าทำไมคนจากสองข้างถึงได้มายืนคุยกันอยู่ตรงนี้ได้

“ฉันติดตามผลงานของคุณมาริยามาตลอดเลยคะ ดีใจจังที่ได้พบตัวจริง” ซาติน้ำยบอกด้วยความตื่นตัน

“ขอบคุณค่ะ” เธอยิ้มน้อยๆ “ฉันเองก็ได้ยินชื่อเสียงคุณซาติน่าห์มานาน ไม่คิดเหมือนกันว่าจะได้มาพบตัวจริงวันนี้ ตัวจริงดีกว่าที่คิดนะคะเนี่ย”

หญิงสาวยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นที่รู้จักของคนที่ชื่นชอบก่อนจะหุบยิ้มเมื่อซิคหนุ่มเอ่ยขึ้น

“ซาติน่าห์เป็นนักเรียนของสถาบันแพชชั่นแห่งอัลริฟด้วยนะ”

“จริงหรือคะ”

หญิงสาวยิ้มเจื่อน “ค่ะ”

“อ่า...ฉันจำได้แล้ว คุณที่สวมชุดอะบายะห์สวยเก๋ในงานแพชชั่นวิกไซท์ไหม”

“ถ้าหมายถึงชุดชาวลาวยเถาว์ลย์ก็ใช่ค่ะ”

“ฉันว่าจะเข้าไปทักอยู่เดียว แต่คนในงานเยอะเหลือเกิน หันไปอีกที่คุณก็หายไปแล้ว” มาริยาบอก

“ฉันก็เหมือนกันค่ะ พอดีเห็นคนเข้าหาคุณเยอะเลยไม่กล้าเข้าไปทักนะคะ”

“ซาติน่าห์กำลังจะจัดแพชชั่นโชว์ของตัวเองด้วยนะครับ” ซิคซอสลิลเอ่ยโพล่งขึ้น

คิ้วของคนถูกพูดถึงขมวดมุ่นขึ้นมาทันที เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมจู่ๆ เขาถึงยกเรื่องแพชชั่นโชว์เล็กๆ ของเธอขึ้นมาพูดต่อหน้านางแบบระดับโลกอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยเช่นนี้

บางที่เขาคงอยากให้เธออับอาย

“จริงหรือคะ” มาริยามองเธอด้วยความแปลกใจ

“อ่า...ค่ะ เป็นงานของสถาบันนะค่ะ จัดให้นักเรียนได้โชว์ความสามารถเพื่อให้คะแนนก่อนจะจบเท่านั้นเอง ไม่ใช่งานใหญ่อะไรหรอกค่ะ” หญิงสาวยิ้มเก้อ

“อ้อ...ก็ดีนะคะ งานของนักเรียนมักจะเต็มไปด้วยความคิด

สร้างสรรค์ที่นึกไม่ถึงเสมอ ฉันชอบค่ะ”

“จริงหรือ ผมว่าจะชวนคุณไปดูอยู่พอดี” ชิคซอลีลแทรกขึ้นกลาง
ปล้องอีกครั้ง

ชาลีน่าย้ตัวตวัดสายตามองเขาเขม็งที่เขาเอาแต่พูดเรื่องงานแพชั่นโชว์
ของเธอตลอด แกรมยังเป็นการพูดต่อหน้านางแบบระดับโลกเสียอีก นี่เขา
ต้องการจะทำให้เธออับอายจริงๆ หรืออย่างไรกันนะ

“ก็ดีสิละ อยากไปเห็นชุดอะบายะห์สวยๆ ฝีมือคุณชาลีน่าย้เหมือน
กัน” เธอบอกกับเขาแล้วหันไปทางดีไซเนอร์สาว “ฉันไปดูได้ไหมคะ”

“อ่า...จะ...จะเหมาะหรือคะ” ชาลีน่าย้ละล่ำละลักด้วยความตื่นตื้น

“ทำไมจะไม่เหมาะล่ะคะ”

“คือ...มันเป็นแค่งานเล็กๆ แต่คุณมารียาเป็นถึงนางแบบระดับโลก
นะค่ะ”

“ฉันว่ามันไม่เกี่ยวเลยนะคะ งานศิลปะก็คืองานศิลปะ โดยเฉพาะเป็น
ศิลปะเรื่องการแต่งตัวด้วยแล้ว สำหรับฉันไม่ว่าจะเป็นงานระดับไหนมันก็มี
คุณค่าในตัวเองทั้งนั้นค่ะ”

“เอ่อ...”

“เอาเป็นว่าผมจะบรรจุนางแบบโชว์ของคุณชาลีน่าย้เอาไว้ในแผน
การพักร้อนของคุณด้วยดีไหม” ชิคซอลีลเอ่ยสรุปคล้ายมัดมือชกอยู่ในที่

“ดีค่ะ” นางแบบสาวยิ้ม “งั้นตกลงตามนี้ละคะคุณชาลีน่าย้”

“ค่ะ” ชาลีน่าย้ยิ้มแห้งๆ

“งั้นเราไปกันเถอะค่ะท่านชิค ฉันอยากไปกินลมชมวิวนบนเรือยอชต์
ของท่านชิคแล้วละ” มารียาหันไปเอ่ยกับชายหนุ่ม

“ได้ครับ” เขายิ้มตอบ ก่อนจะหันมาค้อมศีรษะและขยิบตาให้ชาลีน่าย้

“แล้วพบกันอีกนะคะ คุณชาลีน่าย้”

“ค่ะ” เธอตอบอย่างสุภาพ

“ใครจะอยากไปเจอคุณ...ซี”

ซาติน่าย้คิดในใจพลางมองดูคู่หนุ่มสาวที่เหมาะสมกันอย่างน่ามหัศจรรย์ได้
เดินจากไป ก่อนที่อัสมิฮานจะกลับมาพร้อมเครื่องตีมร้อนนๆ ในมือสองแก้ว
“นั่นมันซิคซอลิลกับคุณมาริยาห์” พี่สะใภ้เอ่ยขณะยื่นเครื่องตีมาให้เธอ
“คะ” ซาติน่าย้ทำปากเบ้ “คงกันเปิดเผยอย่างนี้ ไม่ใช่ซิวาเลียแล้วมั้ง
คะ”

“แหม ได้เจอกันทั้งที น่าจะชวนทั้งคู่ไปงานแพชั่นโชว์ของน้องนะ”
“ไม่ต้องชวนหรอกคะ ตาซิคนั่นเจ้าก็เจ้าการเชิญคุณมาริยาห์ไปแล้ว”
“จริงหรือ” อัสมิฮานตาโตอย่างคาดไม่ถึง

“คะ” ซาติน่าย้พยักหน้า “จู่ๆ ตาซิคนั่นก็จัดการบรรจุนงานแพชั่นโชว์
ของน้องลงไปแผนการพักร้อนของคุณมาริยาเสียอย่างนั้น ไม่รู้ต้องการ
อะไร สงสัยอยากให้น้องอายคนทั้งโลกมั้งคะ”

“คิดมากน่า” พี่สะใภ้ปลอบ “พี่ว่าก็ดีเหมือนกันนะ มีนางแบบระดับ
โลกไปนั่งดูด้วยเนี่ย ไม่แน่นะน้องอาจกลายเป็นดีไซเนอร์ชื่อดังในชั่วข้ามคืน
ก็ได้”

“เป็นแบบนี้ก็ดีสิคะ แต่ที่น้องกลัวก็คือ ถ้าเสื้อผ้าของน้องไม่ดีพอ
กระแสตักลับอาจเป็นลบก็ได้คะ”

“โอ้ ซาติน่าย้” อัสมิฮานลูบแขนน้องสาว “มันใจตัวเองน้อยสิจ๊ะ ถ้า
งานน้องไม่ดี วันนี้อาจมีคนเข้ามาทำกมาชมุขของน้องหรือ พี่ว่ามันต้องออก
มาดีแน่ๆ”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะคะ” ซาติน่าย้เอ่ยเสียงแผ่วเบา ก่อนจะหัน
ไปมองทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยแสงไฟระยิบระยับของดูไบแล้วถอนใจออกมา
แผ่วเบา

“หวังว่างานแพชั่นโชว์ครั้งแรกของฉันคงจะผ่านไปได้ด้วยดีนะ”

ในกระโจมหลังเล็กกลางทะเลทราย ซาเคิร ซอรูบ ตื่นขึ้นมาจับปล้น
ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อโซม เขาพยายามนอนนิ่งและสูดลมหายใจ

ลึกลับๆ หลายๆ ครั้งเพื่อรวบรวมสติ

ฝันร้ายที่ย่ำแย่อีกแล้ว

แทบไม่มีคืนไหนเลยที่เขาไม่ฝันเห็นพี่ชายและครอบครัวถูกเพลิงเผาไหม้

“อามาน”

ชาคิรเรียกชื่อของพี่ชายที่เสียชีวิตจากการใช้ระเบิดฆ่าตัวตายที่โรงแรมคองคอร์ดเมื่อสามปีที่แล้วด้วยความอาลัย พี่ชายของเขาคือผู้สูญเสียครอบครัวอันเป็นที่รักจากเหตุสงครามระหว่างลิซาชกับดูเนียในคราวนั้น ภรรยาและลูกของเขาตายในกองเพลิง

น่าอเนจอนาถยิ่งนัก

ตอนนี้ชาคิรไม่สามารถข่มตาหลับลงได้อีกแล้ว เขาลุกขึ้นจากที่นอนแหวกม่านออกไปนอกกระโจมเพื่อที่จะได้เห็นกระโจมอีกหลายสิบหลังกระจายตัวอยู่ทั่วเนินทราย

นี่คือกองกำลังของเขาที่รวบรวมผู้คนซึ่งต้องสูญเสียจากสงครามกลางเมืองเมื่อสามปีก่อน ความแค้นจะต้องได้รับการชำระมากกว่าค่าปฏิกรรมสงครามและการสงบศึกจอมปลอมนั้น

ชายหนุ่มเดินไปที่กองไฟซึ่งมียามนั่งเฝ้าอยู่สองคน เขาขอยาสั้นจากคนหนึ่งแล้วนั่งฟังไฟสูบมันไล่ความหนาวเหน็บยามเข้ามิดของทะเลทราย

“ฝันร้ายอีกหรือชาคิร” เจ้าของยาสูบถาม

เขาพยักหน้าตอบแล้วอ้อยาสูบเข้าเต็มปอด ก่อนจะระบายออกมาเป็นควันคลุ้ง

“คนของเรากลับมาหรือยัง” เขาถาม

“ยังเลย” เจ้าของยาสูบตอบ

“หวังว่ามันจะกลับมาพร้อมข่าวดี” อีกคนหนึ่งพูดพลางชดकाแพ้ไปพลาง “ແ່ງຈຶງ ວັນນີ້ມັນหนาวກວ່າທຸກວັນແລຍແອະ”

ชาคิรพยักหน้าขมขื่นๆ ความหนาวไม่ได้ทำให้เขาเจ็บปวดใจเท่ากับ

เพลิงแค้นที่สูมอยู่ในอก เขาเติบโตมาพร้อมอารมณ์ ได้เห็นทุกช่วงจังหวะ
ชีวิตทั้งสุขและทุกข์ของพี่ชาย ในทุกวินาทีเขาทั้งมีความสุขและทุกข์ไปด้วย
แต่ไม่มีครั้งไหนเลยที่ทำให้เขาเป็นทุกข์ได้เท่ากับการสูญเสียทั้งพี่ชาย พี่
สะใภ้ และหลานไปกับสงครามกลางเมืองเมื่อสามปีก่อนได้

ความแค้นจะต้องถูกชำระ

สุนัขป่าที่ฆ่าแกะย่อมต้องถูกล่า

และสุนัขป่าที่ต้องรับผิดชอบเรื่องทั้งหมดนี้ก็คือ...ซีคซอลิล